

מאחרי המסך

ואנסה רדגרייב תשיר

"התיקווה" בכותל-המערבי

בשבוע שעבר זכתה השחקנית הבריטית המעולה ואנסה רדגרייב בפרס אמי (פרס הטלוויזיה החשוב ביותר בארצות הברית) על הופעתה במחזהו של ארתור מילר תימורת על תנאי, שבו היא מגלמת עזירה במחנה-ריכוז נאצי. ואנסה, התומכת המאבק הפלסטיני, מעוררת את איתנם של גופים ציוניים בעולם, שכן,

מוחרמת רדגרייב טלוויזיה על תנאי

בהופעתה למען אש"ף, היא מחבלת, לדיבריהם, במאמץ-הסברה הישראלי. כאשר נשאל השבוע מנהל הטלוויזיה יצחק ("צחי") שימעיני, אם סרט-מעולה זה (תימורת על תנאי) יוקרן ב-טלוויזיה הישראלית ביום-השואה, השיב: "ואנסה רדגרייב תופיע על מסך הטל-וויזיה הישראלית רק אחרי שהיא תשיר את התיקווה ליד הכותל המערבי".

"לו הייתי רוטשילד"

כיצד בוחרת הטלוויזיה הישראלית את הסדרות ואת הסרטים המוקרנים על ה-מסך הקטן? תשובתם של עובדי הטל-וויזיה לשאלה זו נשמעת, לרוב, כמו ציטוט מתוך סיפורי שלום-עליכם: "לו הייתי רוטשילד!". כוונתם של עובדי הטל-וויזיה היא למרים רוטשילד, מנהלת מחלקת סרטים-קנויים בטלוויזיה. מרים רוטשילד משמשת בתפקידה כ-10 שנים, והיא זו הבוחרת את סדרות הטלוויזיה ואת סרטי-הטלוויזיה, בערוץ היחיד הקיים בישראל. תפקידה של מנהלת מחלקת סרטים-קנויים הינו התפקיד הבכיר היחיד בטל-וויזיה, שלא זכה לרעיון. בעלי משרות-בכירות אחרים מחליפים את תפקידם, בדרך-כלל, אחת לשלוש עד ארבע שנים. לפיד סירב להגיב, כאשר נאמר לו כי גם רוטשילד מתחלפים, למרות שהם רוי צים להמשיך ככהנתם.

מורדי העבר

מאבקים על הושרי-ביטוי ועל החובות הזכות לדווח ללא מורא וללא משוא פנים אינם דבר חדש בין כתלי רשות-השידור. במחצית שנת 1962, נפסלו לשידור תוכנית רדיו בשם מירדף, שעסקה בהתנכלותם של אנשי השומר נגד חברי גילי" וב-ראשם יוסף לישנסקי. יוצרי התוכנית היו יוסי גוראד (מאוחר יותר האת-

ראי לסרטי-עודה בטלוויזיה). נקרימין רוגל (מאוחר יותר מנהל הטלוויזיה, ו-כיום יועץ מנכ"ל רשות-השידור) וחיים יבין (מאוחר יותר מנהל מחלקת-החדשות בטלוויזיה).

מירדף נפסל לשידור, ביגלל תפקידה

קונה סרטים רוטשילד רמטכ"ל מחליפים

בפרשה של רחל-ינאית כרצבי, מ-מנהיגות השומר — ורעיית נשיא המדינה — שעשתה כל שביכולתה למנוע את ה-שידור. במשך קרוב לשלוש שנים, הוטמע פס-הקול של מירדף בימי שישי, בדירות של ירושלמים, ופסילתו עוררה מורה-רוח רבה.

כעבור שלוש שנים, אחרי מותו של הנשיא השני, יצחק כרצבי, התירו מנהלי הרדיו את שידור התוכנית. מייד אחרי שידורו, זכה המישדר בפרס רשות-השידור אם כי באיחור.

בראש-השנה (29.9) יובא מירדף בשידור-חוזר ברשת א' בשעה 10.30 בערב.

הצלילה של רוז

במשך שנים רבות שימשה צלילה רוז כידימינה של מנהלת מחלקת מישדרי ילדים ונוער, אסתר סופר. כאשר מונתה סופר למנהלת התוכניות של הטלוויזיה, לשנת-גיסיון (בתוקף מי-גוי, ולא מיכרז), טיבעי היה הצלילה רוז תהפוך, לממלאת-מקומה בגיהול מחלקת הילדים והנוער.

בתום שנת-הגיסיון של אסתר סופר נפתח משאומתן בינה ובין מנהלת הטל-וויזיה על התנאים שאותם הציעה סופר

מורד לשעבר רוגל

פסילה על-ידי אשת הנשיא

תדמית בטלוויזיה:

עמק פרי

עמק פרי, שיצר בשנות השישים את סגנון החדשות-האישיות בקול-ישראל, היה בין ראשוני מגישי-החדשות בטלוויזיה, וזוה שנים הוא פועל בה כבמאי-סרטים. בימים אלה עוסק פרי בהכנת סרט טלוויזיה על פרשת עמוס ברנש. עד עצמו ועד עבודתו מספר פרי:

במוניטין הראשונים שלי זכיתי במהדרות 10 בבוקר, שהגשתי ברדיו בשנות השישים. אני חושב שכלי-תיקשורת אלקטרוניים זקוקים למגשים בעלי תדמית אישית. את נוסח ההגשה האישית שלי, המשיך אחרי, אם כי באופן שונה, יצחק רועה. הוא ניסה גם להשריש זאת בטלוויזיה. ניסה, נאבק והובס. הטלוויזיה היא מדיום של כוכבים. מדיום של הפגנת-אישיות. מדיום שבו

עמק פרי באודפן, "מבט" כאן עובדים על התרחקות מאישיות המגיש

נמדדת הצלחתם של הכוכבים לפי מידת הפופולאריות שהם זוכים בה. כך זה מקובל בתרבות התיקשורת המערבית. אבל בטלוויזיה הישראלית עובדים בגיסיון של התרחקות מאישיות של המגיש.

זו אחת מהסיבות שביגללן עברתי לעסוק בעשיית סרטים. קראתי את התמונה במחלקת החדשות, ולא הייתי מוכן ליטול חלק בטישטוש אישיות המגיש. אני איש-חדשות מטיבעי, והייתי מוכן להגיש בטלוויזיה מהדורה-אישית גם היום, נוסף לעיסוקי בעשיית סרטים. אבל אפשרות הביטוי של המגשים כפי שהיא היום, מקוממת עולם ומלואו.

לכן חזרתי לתחום שבו עסקתי עוד לפני עבודתי ברדיו — לעשיית סרטים. שני הסרטים האחרונים שעשיתי היו שיכרון סיני (כשמו של צמח ההזיות הקטלני, הגדל בסיני) — סרט שנעשה בשני חלקים, ושעסק בתרבותם הגוועת של הנוודים הבדווים. סרט זה ייצג את הטלוויזיה בתחרות פרס איטליה.

דרמטי-טלוויזיה שעשיתי היא חבילות מאמריקה, עם מרים ברנשטיין-כהן, על-פי סיפור מאת יעקב שביט. גם סרט זה ייצג את הטלוויזיה בפרס איטליה, והגיע למקום המכובד ביותר שאליו הגיע סרט-טלוויזיה ישראלי בתחרות זו אייפעס — למקום השלישי.

עשיתי גם את מאחורי הגדר, על-פי סיפורו של חיים נחמן ביאליק, ותכניו של דורר אביזן.

מלבד הנושא שבו אני עוסק כיום, יש לי חלום להפיק סרט תעודרמה (סרט תיעודי עם המחשה דרמטית) על מסעו של ר' נחמן מברסלב לארץ-ישראל, וסרט המבוסס על הסיפור הסינור מאת י"ל פרץ.

להמשך כהונתה בתפקיד. היא תבעה תוספת תקציבים ושינוי מגמות מסוימות ב-מחלקה. דרישותיה נפלו על אוזניים אטורמות.

כאשר התברר כי אסתר סופר נוסעת לחוצלארץ לתקופת החגים, כדי לשמש כשופטת בתחרות פרס איטליה לתוכניות טלוויזיה, גבר הערפל בעניין עתיד המחלקה. צלילה רוז הבינה שפרישתה של אסתר סופר מתפקידה כמנהלת התוכניות תשפיע גם על תפקידה שלה, ולכן פנתה לוועד-העובדים, שבראשו עומד אלי ניסן, ותבעה הוצאת מיכרז מידי על משרת מנהל מחלקת התוכניות — כדי שתמונת עתידה תובהר.

הוועד פנה אל מנהלת רשות-השידור, ותבע פירסום מידי של מיכרז למישרה זו. כאשר נתלה המיכרז בשבוע שעבר על לוחות-המודעות בבניין הטלוויזיה, חייכו רבים מעובדי המקום. סעיף קטן ב-גוף המיכרז הבחיר את כוונותיה של מנהלת רשות-השידור: "על המועמד לגלות בקיאות במיסמך נקדי". המועמד הטיבעי לתפקיד זה, האיש הבקיא ביותר ב-מיסמך נקדי, הוא יאיר אלזני, עוזרה של סופר, ומנהל המחלקה לסרטים תיעודיים.

אלא שליאר אלזני אין כל כוונה להציג מועמדותו במיכרז זה. הסיבה: סעיפים אחרים במיכרז מגמדים את התפקיד, או, כדבריו של אלזני: "התפקיד הופך למעין עוזר-הפקה ראשי של הטלוויזיה, ולאף

ממזאת-מקום רוז שנה על תנאי

איש טלוויזיה אין יכולת לתפקד בו". בערב ראש-השנה יתברר מי ימלא את תפקידה של אסתר סופר כמנהלת מחלקת התוכניות, והאם צלילה רוז תמשיך לנהל את מחלקת תוכניות ילדים ונוער.